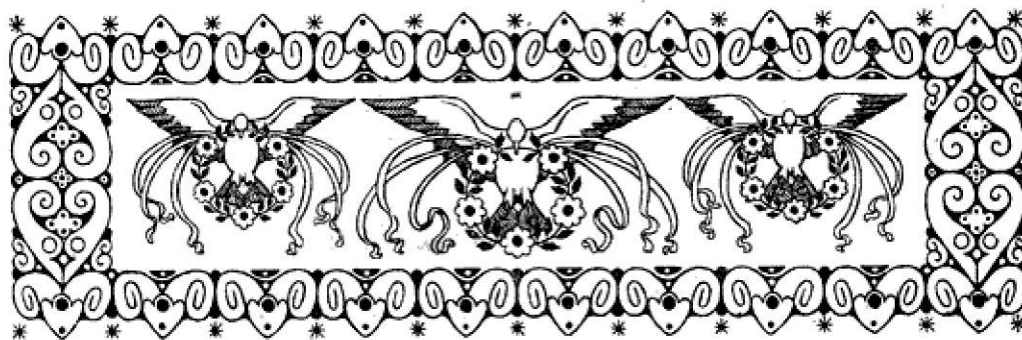

Fran Albrecht:

Napitnica vsem živim.

(Epilog zbirki „Mysteria dolorosa“.)

„Zarje so, ki še sijale niso . . .“
Nietzsche.

Iz neoskrunjenih čaš mi življenja,
bratje, pijemo vino novih spoznanj.
Že za oblaki bijó peruti —
časov, ki jih naš duh še ne sluti,
visoko duš gredó hrepenenja,
najvišje, bratje, so v tej minuti,
ko vsak je med nami proroško pijan.

Čaša vina, bratje, to je življenje :
kdor duškoma pije, omahne vznak . . .
Ali kdor srka počasi, počasi,
se mu odpró vsi nesluteni krasi,
bajne zavesti življenja najgloblje spoznanje
dušo njegovo prekvasi kot kruh zlatoklasi,
sôj njegov luči prižiga nad sleherni mrak.

Bratje, dovolj smo si duše razgrebli, —
parije sredi življenja temnic!
Saj nismo znali, kako smo bogati
in svetli kot orli pod nebom krilati,
ko smo od sužnje nemoči prezebli
z verigami bili k brezmejnosti zlati,
hlapci še v dušah in bolnih lic . . .

Prosti duhovi, bratje, to nam je geslo!
In krila v dušah in hraber in lahen korak,
ki poje svoj psalm nad življenja mrakovi.
Koder najbližji so sòlncu vrhovi,
v transcendentalni ekstazi nas neslo
k novim bo solncem še in kot vetrovi
kroži v veseljstvu naš duh-svobodnjak!

Pozna je noč zdaj, vino gorjupo,
bratje, sladak in grenak je opoj
najboljšega vina; najgloblje modrosti
spoznanja so jedka od grenke sladkosti . . .
Ali mi, bratje, mi dvigamo kupo *Plet*
k novemu solncu, ki mi smo mu gosti
nocoj, ko v bodočnost src izlivamo sôj . . .

*Vsekaro talenta - a temán, temán
Nto 27/11 v*

Janko Glaser:

Premišljevanje.

Šel čez vinograde sem in sem mislil grede:

Kakor klopotci smo, ki v vetrovih stoje:
majhen je eden in v vsaki se sapi repenči,
drug, velikan, pokojno v molku se senči
in le z viharjem se razgovarja grme.

In kakor grozdi smo: eni že dali so vina,
v žlahtne sokove so v hrastovih sodih povreli;
drugi še v solncu bi radi se, šmarčki, ogreli,
pa že, prepozne, zalotil jih mraz je Šmartina.

*Ni nápak - jasní +
čít: 29/1*

** Smarčiči -*

na sv. martina dan se gostiti. Plet